GEORGE BĂLĂIŢĂ'S CULTURAL AND LITERARY ACTIVITY IN POST COMMUNISM

Sabina MARCU
University of Bucharest

Abstract: The article reconstructs the last twenty five year of life of a contemporary writer George Bălăiță, from pieces of interviews, confessions and ideas of some other writers.

Keywords: George Bălăiță, biography, communism, essayistic discourse, subjectivity.

Perioada de tranziție socio-politică va marca *sine qua non* şi o schimbare de optică profesională și artistică a lui George Bălăiță, întrucât, imediat după schimbarea regimului și odată cu prefacerile istoriei, nuvelistul și romancierul vor ceda condeiul publicistului, subiectelor literare le vor lua locul subiecte sociale contemporane, stilul devenind unul mai incisiv și ofensiv. După 1990, scriitorul se lansează în proiecte culturale, după ce, la începutul anului, își dă demisia de la Cartea Românească, în cadrul Consiliului Uniunii Scriitorilor, anunţată deja din 21 decembrie 1989. Evenimentul este relatat în interviul acordat lui Ştefan Agopian, într-unul dintre răspunsuri scriitorul încercând să clarifice contextul şi motivaţiile acestei decizii: „Consiliul mi-a cerut ferm să rămân la conducerea Editurii. S-a produs în zilele următoare o mişcare iacobină în editură, dar fără consecinţe. Dinescu personal, ceva mai târziu, m-a întrebat între patru ochi dacă vreau să preiau din nou editura. Nu, am spus. Aventura mea la Cartea Românească s-a încheiat. Tinerii grupaţi în lotul lui Nedelciu, prin gura lui şi nu numai, m-au rugat să rămân acolo. Demisia mea înainte de 1989? (...) Ar fi însemnat îngroparea de vie a Editurii. Nu puteam îngădui asta, mă implicasem în toată povestea, eram dator.[1] ”

Scriitorul își propune să continue tradiția editorială prin inițierea unor inițiative publicistice/reviste diferite de cele ale vremii, care se vor difuza pe parcursul a câțiva ani. Perioada postdictatură nu îl face să abandoneze literatura proprie (scriind cu aceeași fervoare ca în trecut), dar nici parcimonia de a scoate la tipar tot ce scrie. Cu toate acestea, prezența pe scena literară se face simțită prin solicitările cărora le va da curs de reeditarea a vomumelor publicate anterior.

Tranziția, termen-cheie în definirea ultimelor două decenii, se răsfrânge și asupra parcursului vieții scriitorului care definește perioada drept „timp hibrid şi instabil”[2]. O constantă a subiectelor publicistice şi a însemnărilor zilnice devine reflectarea transformărilor vieţii sociale, pe toate aspectele sale (literar, politic, economic), scriitorul exprimându-şi în „articlăria” (cum adesea numeşte textele care compun unicul volum publicat în postcomunism) sa, percepţia despre societatea românească postdictatură. Pentru George Bălăiţă, aceşti ani vor marca pe lângă răsăritul timid al democraţiei şi un timp al acuzelor, al înverşunării şi emergenţa unei atitudini iconoclaste raportat la tot ce s-a realizat în cele patru decenii de totalitarism. Din mărturisiri, precum şi din publicistica sa, scriitorul contestă maniera tipică acelor ani de „judecare” a comunismului dintr-un singur punct de vedere (poziţiile afişate fiind în majoritate contestatare şi, sporadic, panegirice comuniste) şi pledează pentru renunţarea la judecăţile univoce, indiferent de ce parte ar fi, în favoarea unei atitudini echilibrate.

[1] Ştefan Agopian, „Copilul e vrăjitor şi filosof” în George Bălăiţă, *Marocco* (II), „Câinele în lesă”, Iaşi, Editura Polirom, 2011, p.410.
[2] George Bălăiţă, *Marocco* (II), „Domino”, Iaşi, Editura Polirom, 2011, p.64.

BDD-A21984 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 22:00:25 UTC)

Aceste reflecţii se regăsesc în interviuri şi preponderent în volumul publicat în 1994, *Gulliver în Ţara Nimănui*, în care regăsim concepţia scriitorului despre societatea totalitară cu tarele şi realizările ei, viziunea asupra societăţii româneşti în postcomunism, condiţia scriitorului şi a literaturii în perioada postcomunistă. Sintetizând tabloul postcomunist la câteva caracteristici, pentru George Bălăiţă, societatea românească după 1990 se definea în funcţie de următoarele repere: atitudini obstinate acuzatoare („se latră mult şi se muşcă pe furiş”[3]), încercări de deculpabilizare prin identificarea unui „vinovat” generic, judecarea din afara sistemului (revolta tinerilor şi a celor care au locuit în străinătate cărora Bălăiţă le reproşează ferm „Nimeni din afară nu are dreptul să judece”), instabilitate socială, nesiguranţă politică, tonul scriitorului fiind adesea incisiv („Prostule! Oare nu-ţi ajung marile victorii asupra naturii, cum ar fi, de pildă, jaful din Delta Dunării?”).

Conform spuselor scriitorului, statutul artistului şi condiţia literarurii, a artei, se confruntă în mod paradoxal cu derizoriul artei („Nu, artistul nu a fost alungat din cetate. Mai rău: este, se pare, de toţi ignorat”), lipsa de preocupare pentru susţinerea şi publicarea operelor literare: „Unui autor venit cu nişte proze la o revistă literară i se spune: Ţara arde şi baba se piaptănă”[4], precum şi diminuarea interesului pentru literatură din partea cititorului: „Râd (până la ultima consecinţă) de cei (nechemaţi) care o alungă acum din cetate (n.n. se referă la literatură), după ce aproape o jumătate de secol ea a rezistat prin miracol. Unde sunt oamenii care făceau cozi interminabile la librărie numai ca să pescuiască într-o sută de pagini câte fraze incendiare atât de bine ascunse, încât nici autorul nu le mai dădea de capăt?”[5]

Totodată condamnă în repetate rânduri aşa-zisul caracter de falsitate al disidenţei româneşti ivite mai mult post-factum, după cum regăsim exemplificat în Interviuri, care au favorizat dezvoltarea unor atitudini ce au schimbat componenta relaţiilor umane între artişti în peisajul cultural: „Cavalerii nimicului dau năvală, fiecare cu însemnele şi trecutul său, cu o mână seamănă vânt, culeg fanarioticeşte cu cealaltă ce pot şi dispar (...) De unde vin şi unde se duc aceşti semeni ai noştri? Cu unii dintre ei, până mai ieri chiar azi dimineaţă aveam ce vorbi.”[6]

În acest sens, o caracteristică a perioadei o reprezintă deculpabilizarea făcută manipulator de exponenţi ai vieţii culturale autohtone prin cosmetizarea propriului trecut şi lansarea de acuze denigratoare în încercarea de aruncare a vinei: „ar trebui totuşi, vorba americănească, o şansă pentru fiecare. Ar fi mai potrivită groapa comună? Suntem în calea marilor dejecţii, creasta valului este purulentă. Furunculoza e încă în erupţie. Nu mai funcţionează nicio lege. Suntem ca înainte de Hammurabi, înainte de a fi săpat în piatră la încrucişătoare de drumuri: cel slab trebuie apărat împotriva celui puternic”, ton amplificat în cadrul aceluiaşi text. Aceste atitudini reprobabile îi provocă o critică virulentă la adresa „acelei pături sociale promotoare a democraţiei, mulţi foşti activişti de partid[7]”, precum şi autovictimizarea nefondată expimată în acelaşi ton de jurnal: „Foşti activişti de profesie se dau astăzi victime ale dictaturii şi o fac cu seninătate, ba şi cu acte în regulă, capete de acuzare constând în caracterul, vai, nepartinic (?!) al activităţii lor de partid. (...) Oameni subţiri şi talentaţi, trecuţi prin şcoli înalte, cu gustul filosofiei şi neavând habar de politică (pe care însă o fac cu convingerea că au în palmă iarba fiarelor cea care face să sară din belciuge orice lacăt) se poartă astăzi ca nişte foşti activişti de raionali, rigizi, dogmatici, intoleranţi, o suficienţă ce poate singură întreţine bucurii secrete celui dispus să observe, dar nu să şi înţeleagă natura omului.”

[3] Idem p.46.
[4] George Bălăiţă, *Marocco* (II), „Măsura râsului”, Iaşi, Editura Polirom, 2011, p.35.
[5] George Bălăiţă, *Marocco* (II), „Domino”, Iaşi, Editura Polirom,2011, p.44.
[6] Idem, p.49.
[7] Idem, p.55.

BDD-A21984 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 22:00:25 UTC)

Corelat acestor tare care le-au înlocuit pe cele ale societăţii comuniste, George Bălăiţă invocă şi reproducerea denaturată, nerealistă, în publicistica şi cărţile de memorii ale multor scriitori români, a realităţii sociale a propriei vieţii comuniste, exagerând, după caz, „abuzurile la care au fost supuşi de regimul opresiv" fie eludând propiile avantaje obţinute în respectiva perioadă: „Ştii foarte bine cum a trăit acela şi cum se dă el acum. Există persoane care s-au bucurat de toate privilgiile, de toate înlesnirile, călătorii, burse etc., şi care au devenit feroci revoluţionari postdecembrişti. Oameni care practică un cult al memoriei şi un cult al moralei asemănător cultului personalităţii. Oameni care nu-şi asumă ce au făcut. Sunt oameni instruiţi, inteligenţi, care ştiu cum să te facă să-i crezi şi care practică acest fel de a fi. Nu-şi asumă propria viaţă cu toate ale ei şi astăzi, după cinsprezece ani, continuă să susţină un fel de memorie *nonstop* (subl. text.)."[8]

Pentru scriitor perioada postcomunistă se definește în planul relațiilor umane prin sindromul urii și al culpabilizării continue a celor patru decenii totalitare *in extenso,* printr-un act de deconstrucţie la nivel mentalitar: „Plecaţi voi, să venim noi! Nu-i aşa că sună bine, convingător şi democratic? Şi mai cum? Între timp s-a văzut că între noi şi voi nu e chiar o prăpastie de netrecut! (...) Am căutat să evit toată ritualistica de spălare a păcatelor, la noi, până la urmă, şi asta un caraghiozlâc şi o mistificare. Pedagogia urii va avea fără doar şi poate capitole separate într-o istorie a sfârşitului de mileniu. Istorie cu tot atâtea variante câţi autori importanţi sau numai în stare să te ducă de nas se vor ivi. Aşa cum, de altfel, se scrie istoria."[9]

Anii imediat următori sunt descrişi de către Bălăiţă drept un nou început pentru societatea românească („Suntem acum, pentru a câta oară, din nou asemenea cuplului prim în grădina Edenului"[10]). Toate aceste reflecţii enumerate anterior, presupun înţelegerea comunismului din afara sistemului totalitar şi îşi găsesc o sintează într-o exprimare modernist-stoică din notiţele din *Breviar*: „Într-o strofă din Bacovia stă viaţa noastră, prietene...Lumea întoarsă pe dos. Provizoratul sub toate formele. Gluma care poate ucide, râsul care nu mai vindecă. Războiul. Cortina de Fier. Utopia comunistă. Emoţiile sufocă sentimentele. Grotescul spurcă tragedia. Comicul eşuează în bâşcălie. Farsă, comedie neagră. Resturi din cum trăiseră părinţii noştri, nimic din ce gândeam şi avea să se întâmple. Imposibila alegere de sine, şcoala supravieţuirii. A-ţi asuma în scris şi în tot ce faci viaţa trăită de tine. A nu te motiva prin schele şi alibiuri. A avea rezistenţa pazncului de far, care la o sută trei ani încă urcă scara din turn şi schimbă feştila lămpii şi a nu te lăsa păcălit de confuzia şi fandoselile unei inteligenţii snoabe şi conformiste"[11].

Pe parcursul primului deceniu postcomunist, scriitorul se menține angrenat în viața culturală, ocupându-se de înființarea și gestionarea unor reviste de cultură, încercând astfel să continue tradiţia de la Cartea Românească, dar de această dată îşi asumă să întemeieze o revistă literară după propriile standarde, „altfel decât erau la vremea respectivă". Motivaţia acestui gest de a se dedica constituirii şi editării unor noi publicaţii, se regăseşte în constatarea confiată lui Ion Simuţ într-un interviu că revistele literare din România acelor ani sunt şablonarde şi „încep să semene prea mult între ele şi să pună în circulaţie aceiaşi zece, douăzeci de autori (unii dintre ei au fost şi ai mei la *Arc*!), cam acelea;i teme, idei, obsesii. (...). Numitorul comun este un cocktail de resentimente, frustrări, abuzuri. Am încercat să fac altceva. Am căutat să evit ritualistica de spălare a păcatelor".[12]

[8] Florin Lăzărescu, „Ficţiunea te apropie de adevărul necesar", în George Bălăiţă, *Marocco* (II), „Câinele în lesă", Iaşi, Editura Polirom, 2011, p.422.
[9] Ion Simuţ, „Fără harul de gândi pe cont propriu lumi imaginare, care includ, dar depăşesc cotidianul, te duci numai la vale, nu urci nicăieri" în George Bălăiţă, *Marocco* (II), „Câinele în lesă", Iaşi, Editura Polirom, 2011.
[10] George Bălăiţă, *Marocco* (II), „Domino", Iaşi, Editura Polirom, 2011, p.65.
[11] George Bălăiţă, *Marocco* (II), „Breviar", Iaşi, Editura Polirom, p.245.
[12] Ion Simuţ, idem.

BDD-A21984 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 22:00:25 UTC)

Astfel, în primul an de după comunism scoate sub egida editurii Cartea Românească revista literară *Litere* care va înceta să existe după doar două numere. Cu o mai mare proliferare şi mai multă susţinere a fost revista *Arc. Litere. Arte,* un magazin literar trimestrial apărut sub egida Fundaţiei Culturale Regale, condusă de Augustin Buzura, în 1991. Revista îşi propunea la momentul respectiv rolul de portavoce a literaturii române în plan european, utilizând un canal de difuzare complementar: suplimentul de cultură *The Golden Bough* (Creanga de aur), tipărit în mai multe limbi.

Într-unul dintre intrviurile acordate, George Bălăiţă relatează cum a luat fiinţă acest proiect: „Când mi-a venit ideea m-am dus la Buzura. Ne cunoşteam destul de bine. Mi-a zis: *Joci. E revista ta. Nu mă amestec. Faci tu singur.* Am făcut ce se vede, primele 2-3 numere nu sunt prea reuşite”[13].

Publicaţia la care a lucrat ca editor în primii doi ani împreună cu B. Elvin şi ulterior, ca redactor-şef, s-a menţinut până în 1997, cumulând 24 de numere, masive (totalizând peste o sută de pagini), care cuprind „fel şi fel de chestii trăsnite şi foarte faine”. În aceeaşi interviu acordat lui Simuţ, scriitorul afirmă că revista a încetat să mai funcţioneze în urma unor boicoturi din interiorul Fundaţiei, iar într-un alt interviu, face mărturisirea că sistarea publicării a fost deterimată de detriorarea relaţiilor cu directorul Institutului cultural.

În această perioadă va intra în colectivul de redacţie al revistei *Lettre Internationale,* ediţia în limba română fiind coordonată de B. Elvin, iar din 1997, Bălăiţă va deveni directorul *Copyro* – Societate de gestiune a Drepturilor de Autor. Având în spate experienţa administrativă şi managerială de la Editura Cartea Românească şi fiind totodată *paternul* unei generaţii de scriitori din această poziţie, scriitorul se implică din postul ocupat în consolidarea şi aplicarea legislaţiei europene în domeniul drepturilor de autor şi, astfel, în protecţia cărţii după apariţia ei, în cadrul unei societăţi care reuneşte reprezentanţi ai tuturor domeniilor (de la ştiinţe umaniste, arte, până la ştiinţe exacte).

Deşi a mai fost implicat în activităţi tangente literaturii, precum cele amintite anterior, George Bălăiţă a publicat un singur volum de proză, *Gulliver în Ţara Nimănui,* editat de Cartea Românească, apărut în 1994, ce reuneşte articole publicistice dintre 1964-1994. Volumul considerat de unii critici[14], câţiva ani mai târziu, drept cartea care permite accesul către figura spirituală a scriitorului, „ieşirea din găoace” după cum numeşte scriitorul aceste rânduri confesive, memorialistice. Cartea curpinde o serie de reportaje, reflecţii personale, preocupări existenţiale, întâmplări şi rememorări la persoana întâi: „Nu chiar ca strămoşul Adam, gol şi fără să-mi fie ruşine! Eh, nu sunt chiar în pielea goală în cartea asta, lumea nu e chiar Grădina Edenului, anotimpurile şi-au schimbat cursul, iar eu sunt un păcătos, port blană de lup, nişte sandale, ba chiar, pe viscol, căciulă, izmene şi cămeşoi de cânepă”[15].

La puţin timp după publicare, într-o încercare de legitimizare a cărţii, prozatorul va invoca caracterul de noutate al lucrării, care în ciuda faptului că este compusă din articole scrise în ultimii 30 de ani („deşi jumătate din texte sunt scrise după 1989”) aportă semnificaţii noi stilului faţă de care rămâne în esenţă consecvent: „Este o carte nouă” Este de fapt un exerciţiu de consecvenţă a stilului. Nimic altceva. Nu conteză *cantitatea* (subl.text), deşi jumătate dintre texte sunt scrise după 1989. Este o carte nouă fiindcă niciodată până la textele mai vechi nu marcasem să ies din găoace”. Cu toate acestea, cartea nu a fost întâmpinată de critică cu interes, cronicile fiind tardive şi reduse ca număr.

În această perioadă a mai semnat Postfaţă la o nouă traducere a romanului lui Knut Hamsun, *Foamea*, precum şi prefaţa Antologiei de proză, teatru, eseu care a apărut la Editura Hasefer, în 1998, sub titlul *Scriitori israelieni de limbă română*. În proiectul amplu de la

[13] Mărturisire proprie confiată în cadrul unui interviu din 14 aprilie 2014.
[14] Răzvan Voncu, Alex Ştefănescu, Roxana Sorescu.
[15] Ion Simuţ, idem, p.383.

BDD-A21984 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 22:00:25 UTC)

Polirom – Seria de autor din 2009-2011 - include interviurile acordate de-a lungul timpului mai multor scriitori sub titlul metaforic *Câinele în lesă*. *Opt interviuri şi un appendix.*

Un alt demers literar rămas însă nematerializat a fost proiectul cinematografic, prefigurat ca scenariu de film, pe tema relaţiei personale cu diavolul pornind de la hipertextul celor trei nuvele populare *Soacra cu trei nurori*, *Dănilă Prepelac* şi *Stan Păţitul.* Scenariul foarte apreciat de Nicolae Manolescu, după spusele scriitorului, nu a atins gradul de realizare aşteptat de scriitor, dar se va regăsi, aşa cum mărturiseşte Bălăiţă, ca parte integrantă în cartea la care lucrează.

Deşi în primele două decenii şi jumătate de postcomunism, George Bălăiţă nu va lansa decât acest volum, editurile vor da curs reeditării operei publicate. *Lumea în două zile* va ajunge să cunoască opt avataruri, astfel: în 1993, ediţia a treia, la Editura Prietenii Cărţii şi ediţia a patra la Editura Minerva; în 1998, ediţia a cincea, Editura 100+1 Gramar, în 2003, ediţia a şasea, la Cartea Românească; în 2004, ediţia a şaptea la Polirom, în 2009, ediţia a opta la în Seria de autor de la Polirom. *Întâmplări din Noaptea Soarelui de Lapte* mai cunoaşte trei ediţii, la Universal Dalsi în 1999, Editura 100+1 Gramar în 2004, respectiv Polirom în 2011. În cadrul seriei de autor de la Polirom (2009-2011) s-au republicat *Întâmplări din Noaptea Soarelui de Lapte* şi *Nopţile unui provincial*.

Singurul volum rămas nereeditat este *Ucenicul neascultător* conceput încă de la publicare (1977) drept parte a unui proiect editorial mai amplu, despre care într-un ultim interviu acordat mărturiseşte că în prezent derulează un nou proiect la care lucrează de mai mulţi ani care cuprinde în întregime acest roman. Referindu-se la această carte aflată în pragul tiparului, scriitorul din mărturisirile[16] sale confiază câteva dintre caracteristicile sale: „S-ar putea să introduc aici şi o carte de poezie", „Toată articlăraia mea (referindu-se la articolele publicistice) vine din cartea asta", „O scriu cu mare plăcere şi e un moment dificil pentru că montajul ăsta, ea e centrată pe o idee foarte clară", „Cartea aceasta pe care o fac, pe cât de geometrică e *Lumea*, aceasta trebuie să fie ceva ca o altă lume, dar care s-a uitat, o *lume* deschisă din toate punctele de vedere, nu începe şi nu se termină niciodată. (...) *Ucenicul neascultător* a fost deja un test din ce voiam eu, o parte din ce am proiectat. O mare parte l-am scris, o altă parte ...s-au schimbat o mulţime de lucruri, punctul de vedere nu s-a schimbat, adică a rămas: e o carte gândită înainte de *Lumea în două zile.* A fost un fond povestea asta".

Anii de aparentă retragere din activitatea literară, vor fi marcaţi, pe de altă parte, de recunoaşterea meritelor scriitorului şi valorizarea operei sale, fiind laureatul mai multor premii: Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti (1994), Premiul Omnia al Fundaţiei „G. Călinescu" din Oneşti (2002), Marele Premiu „George Călinescu" şi Premiul Omnia al Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti (2005). În 2008, i se decernează Premiul Naţional al Uniunii Scriitorilor pentru întreaga operă literară.

O distincţie de recunoaştere a apartenenţei locale este titlul conferit în 2002 de Cetăţean de onoare al oraşului Bacău, iar în 2000, Administraţia Prezidenţială îi conferă Ordinul Naţional Steaua României în grad de Cavaler. Tot în această perioadă va fi ales în consilul director al Uniunii Scriitorilor.

Activitatea literară a scriitorului, nu atât publicistică, cât şi scrisul *per se*, activitate zilnică la care nu a renunţat, obstinaţia în travaliul literar extins pe parcursul câtorva zeci de ani, experimentul pe care îl aplică în cele două romane de până în prezent, confirmă mărturisirea făcută de către acesta: „Eu nu trăiesc decât pentru literatură".

Bibliografie.

George Bălăiţă, 2011, *Marocco* (II), „Câinele în lesă", Iaşi, Editura Polirom.

[16] Destăinuiri făcute în cadrul aceluiaşi interviu din 14 aprilie 2014, referitor la proiectul actual de publicare a unui volum în care este integrat şi romanul *Ucenicul neascultător*, care va apărea la Polirom.

BDD-A21984 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 22:00:25 UTC)

George Bălăiţă, 2011, *Marocco* (I), Iaşi, Editura Polirom.

Bălăiță, George, 2001, ,,Așa îmi trebuie" în „Conflicte" în *Observatorul cultural*, nr.83, p.25.

Antologia Ateneu, 1987. ,,Manifestare în cadrul Reuniunilor revistei Ateneu, consacrată prozatorului George Bălăiță" în *Ateneu*, nr. 11, p.6.

Adam, Sergiu, 1999. ,,Pagini dintr-un jurnal posibil" în *Familia*, nr. 5, pp. 63-65.

Adameșteanu, Gabriela, ,,Starea și perspectivele culturii la început de mileniu" / ,,Despre articolul lui George Bălăiță *Fotoliul Baroni* apărut în *Ziua literară*", în *22*, nr. 29, p.14.

Călinescu, Al., 1987.,,George Bălăiță – premiul „George Bacovia" pentru beletristică" în *Ateneu*, nr.11, p.6

Călin, Constantiniu, 1996. ,,*Arc*-ul lui George Bălăiţă" în *Ateneu*, nr.6, p.2.

Cesereanu, Ruxandra, 1992. ,,Antiutopiile comuniste" în *Steaua* nr.1, p.16.

Donea, Marilena, 2007. ,,George Bălăiţă, Biobiliografie", Bacău, Editura Corgal Press, 2007.

Dimisianu, G., 1999. *Adevărul literar şi artistic*, nr.456, pp.1-8.

Gafiţa, M., 1999. ,,*Palladion*" în *Adevărul literar şi artistic*, nr.456, pp.1-8.

Grigurcu, Gheorghe, 1999. „Opiniile unui ucenic neascultător" în *Convorbiri literare*, nr.8, p.9.

Grigurcu, Gheorghe, 2001. ,,Bilanțul unei comemorări Mateiu Caragiale" în *Convorbiri literare*, nr. 3, p. 47.

Grăsoiu, Liviu,2001. ,,Scriitori subevaluaţi" în *Luceafărul*, nr.8, p.16.

Groșan, Ioan, 1999. ,,Se poate glumi doar până în proximitatea morții" în *Familia*, nr.5, p.74-75.

Lăncrănjan, Ion, 1999. Referat ,,George Bălăiţă – *Palladion*" în *Adevărul literar şi artistic*, nr.456, pp.1-8.

Mincu, Marin, 2001. ,, Despre carierismul literar sau despre virusarea ireversibilă a statului de scriitor" în *Luceafărul*, nr.10, p.10.

Naum, C.,1998. ,,Scurt excurs biografic", în George Bălăiță. *Lumea în două zile*, Bucureşti, Editura 100+1 Gramar, pp.IX-X.

Oprea, Al; 1999. ,,*Palladion* nuvelă din volumul *Conversând despre Ionescu*" în *Adevărul literar şi artistic*, nr.456, pp.8-9.

Prisecaru, M, 2002. ,,Scriitorul George Bălăiţă şi rectorul Marius Paraschivescu au devenit cetăţeni de onoare ai Bacăului", în *România literară*, nr. 3812, Supl. Ediție de Moldova, p.1

Sorescu, Constantin, 1988. ,,Scriitori români contemporani: George Bălăiță: Cerul gurii și umbra bibliotecii", în *Scânteia tineretului*, nr.31, p. 9.

Stănescu, C., 1999. ,,Cenzura: *Opere alese*" în *Adevărul literar şi artistic*, nr.450, pp.1-8.

Stănescu, C., 1999. ,,Uşa cenzurii." în *Adevărul literar şi artistic*, nr.456, pp.1-8.

Stoiciu, Liviu Ioan, 2001. ,,Absenteismul scriitoricesc" în *Cotidianul*, nr. 86, p. 8.

România literară, Consiliul Uniunii Scriitorilor, nr.22, p.3.

Scrisoarea adresată Martei Petru de George Bălăiță, 2001. *Apostrof*, nr.2, p.2.

Ziua literară, ,,10 întrebări (fără răspuns) pentru George Bălăiță.", nr. 2, p. 4.

***Acknowledgement**: Această lucrare a fost cofinanțată din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial pentru Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 – 2013, Cod Contract: **POSDRU**/159/1.5/S/140863, **Cercetători competitivi pe plan european în domeniul științelor umaniste și socio-economice. Rețea de cercetare multiregională** (CCPE)*

BDD-A21984 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 22:00:25 UTC)